

Nem vagy itt

Füvek, virágok esti hamva,
kátránnyal itatott vizek,
mint ázott ing, hozzám tapadva
csattog, szorít a rémület.

Mint meglazult szeg, porbahullt már
a fény a lombrések közül,
puhány-magányom összecúsúszkál
s ezüstlő nyállal megjelöl.

Hiányodhoz már szoktatom
magam, míg kék borosta serken
a csendre s rozsdás fájdalom
piroslik vasbavert szívemben.

Kiköpte szájából a zöldet,
sötétlő ásitás a fa,
embernyi árnyak gömbölyödnek
begörbült ágain:

akasztottak közt jössz haza.